

4. postna nedelja

Pirniče, 26. marec 2017

»Kakšne družine si želimo?«

Dragi bratje in sestre!

Z včerajšnjim dnevom smo končali teden družine, ki ga v Sloveniji obhajamo med praznikoma sv. Jožefa in Gospodovega oznanjenja Mariji. Hkrati so ravno v teh dneh v parlamentu – morda je to naključje, morda ne – naši politiki iznašli novo definicijo družine. Prav tako ravno te dni mineva leto, kar je papež Frančišek v Rimu objavil doslej svoj najpomembnejši dokument, posinodalno apostolsko spodbudo »Radost ljubezni«, ki govori o zakonu in družini. Zato naj danes tudi jaz nadrobim nekaj razmišljanj na to temo. Torej: kakšne družine si sploh želimo?

Papež v omenjenem dokumentu ugotavlja, da je »*blagor družine odločilnega pomena za prihodnost sveta in Cerkve*«. Zdrave in trdne družine namreč predstavljajo temelj družbe: bolj, ko je družina stabilna in urejena, lažje izvršuje svoje vzgojno poslanstvo: to je prenos vrednot na mlajše rodove. In več ko bo med nami vrednot kot so mir, zvestoba, dobrota in resnica, kvalitetnejše, srečnejše bo naše življenje. Na načelni ravni se seveda vsi strinjamo, da je to dobro. Kdo si ne želi srečnega življenja? Ko pa dogajanje pogledamo nekoliko bolj od blizu, kaj kmalu spoznamo, da vsi vendarle ne delimo tega mnenja. V sodobni družbi namreč obstajajo določeni centri moči, ki takemu razvoju dogodkov nasprotujejo. Bodisi iz ideoloških, bodisi iz ekonomskih razlogov. Ključni pokazatelj usmerjenosti določene družbene skupine je njen odnos do družine. Ali povedano bolj preprosto: kdor si iskreno želi urejene, stabilne in kvalitetne družbe, bo družino kot skupnost moža, žene in njunih otrok z veseljem podpiral. Kdor pa želi družbo kot množico izkoreninjenih posameznikov, s katerimi se da enostavno manipulirati in so v prvi vrsti ubogljivi potrošniki, trdni in stabilni družini seveda ne bo naklonjen. Če se ozremo okrog sebe in pogledamo na sodobni svet pod tem zornim kotom, nam bo marsikaj postalo bolj jasno. Boj za družino, se je v zadnjih letih razplamtel bolj kot kadarkoli prej. Slovenija s svojim spreminjanjem Družinskega zakonika seveda ni tu nobena izjema. Podobni napadi se iz dneva v dan vrstijo po mnogih državah širom sveta.

Ena ključnih nevarnosti za sodobno družino je silovit individualizem, ki ga širijo in propagirajo naši mediji. Človek v tem pogledu ni več del skupnosti, občestva temveč zgolj posameznik, ki sam sebe oblikuje skladno z lastnimi željami. Povedano drugače: samo še pravice in nobenih dolžnosti. Skupaj z individualizmom se razvija kultura posedovanja in užitkov; človek počasi postaja nekakšen

otok sredi družbe, ki skrbi le še za zadovoljevanje lastnih potreb in iskanje vedno intenzivnejših užitkov. Taka drža počasi pripelje do stanja, ko je tudi partner le še predmet, ki si ga vzamem za toliko časa, kot mi to ustreza, nato pa ga, kot odslužen pomivalni stroj, zamenjam.

Družina, dragi bratje in sestre, je v resnici vse kaj drugega kot to. Družina je skupnost ljudi, postavljena na temelj ljubezni. In ta ljubezen ni zgolj prijetno čustvo, ki ga občutiš, ko si z nekom, ki ti je všeč: ljubezen, ki naj bo temelj družine, ima poleg čustvene tudi racionalno, razumsko razsežnost. Mož in žena se v trenutku sklenitve zakonske zveze v polnosti in brezpogojno podarita drug drugemu; s tem se odpovesta vsem ostalim in želita pripadati le drug drugemu; in to ne le dokler bo vse teklo brez težav. Drug drugemu želita pripadati tudi takrat, ko bo težko: »V sreči in nesreči, v bolezni in zdravju. Vse ni svojega življenja.« Sklenitev zakona zato pomeni tudi določeno žrtve, odpoved. Brez tega prave ljubezni preprosto ni. Če sem z nekom le zato, ker mi to paše in imam od tega koristi to ni ljubezen. In prej ko slej tak odnos razpade. Ljubezen, ki želi biti temelj družine zato nujno vsebuje tudi pripravljenost na žrtve in odrekanja. To pa v samem jedru nasprotuje individualizmu.

Če naj bo, dragi bratje in sestre, družina res prostor ljubezni, in kot taka trdna in stabilna, potem morajo zanjo veljati besede apostola Pavla, ki o ljubezni pravi: *»Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen; ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje; ni brezobzirna, ne išče svojega ... Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice, vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane«* (1 Kor 13,4-7).

Bratje in sestre. Družina je v časih, v katerih živimo, na težji preizkušnji, kot kadarkoli prej v zgodovini. To pa še zdaleč ne pomeni, da je bitka zanjo izgubljena. Prej obratno. Ta preizkušnja nas spodbuja, da skrbi za družino posvetimo še več pozornosti in naporov: tako, mi, pastoralni delavci, ki se srečujemo z družinami v njihovih stiskah in težavah, kot vi, ki to družinsko življenje dejansko živite. Vsak korak nazaj, ki ga storimo zato, da drugi stopi v središče pozornosti, vsaka odpoved, ki ženi, možu ali otrokom prinaša resnično korist, vsaka beseda, ki povezuje namesto, da bi razdvajala, je korak naprej v tem boju za družino. In več ko bo med nami dobrih zgledov, več ko bo trdnih in ljubečih družin, bolj zdrava bo naša družba in bolj svetla naša prihodnost. Amen.